

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 15549 van 2 september 2008
in de zaak RvV X/ IV

In zake: X
Gekozen woonplaats: ten kantore van X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 13 mei 2008 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 april 2008.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 23 juni 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 augustus 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van verzoekende partij en haar advocaat S. MICHOLT en van attaché B. BETTENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de feitelijke gegevens van de zaak.
 - 1.1. Verzoeker die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 21 maart 2006, verklaart er zich op dezelfde dag vluchteling.
2. De Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verwerpt verzoekers asielaanvraag bij beslissing van 24 april 2008, verstuurd op 29 april 2008.
3. De feiten aan de basis van verzoekers asielaanvraag werden door de bestreden beslissing als volgt weergegeven:

“U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit Kabul, waar u in de wijk Qalai Wazir woonde. U bent Hazara en sjiitisch moslim. U werkte in een garage, waar u herstellingen aan auto's deed. Deze garage bevond zich in de wijk Deh Mazang. In sambula 1384 (september 2005) vroeg H., een goede klant die u niet wilde

verliezen, om tijdelijk enkele dozen te mogen stockeren in uw garage. U stemde toe, waarna H. de dozen tot bij u bracht. Enkele dagen later werden de meeste dozen opgehaald door twee vrienden van H.. Vier à vijf dozen raakten niet meer in de auto en bleven achter in de garage. Twee dagen later, toen u uw echtgenoot vergezelde bij de dokter, werd u door uw oom N.A. gebeld vanuit de garage. Hij legde uit dat de politie een huiszoeking had uitgevoerd in uw garage en er on-Islamitische boeken had gevonden. U dook onder bij een andere oom (langs moederskant), waar u een tweetal weken bleef. N. A. werd enkele dagen gearresteerd, maar na drie dagen vrijgelaten. In tussentijd bleek H., de enige die u zou kunnen vrijpleiten, onvindbaar. Toen u van uw oom een krant ontving met uw foto en een artikeltje over uw veroordeling besloot u naar Parwan te vluchten, waar u zo'n twaalf weken verbleef zonder problemen. Daarna keerde u terug naar Kabul, omdat u nogmaals wilde proberen H. op te sporen. Toen dit niet bleek te lukken, heeft u besloten Afghanistan te ontvluchten. In hoet 1384 (eind februari 2006) heeft u Afghanistan verlaten. Op 21 maart 2006 diende u een asielaanvraag in.”

Het aldus weergegeven feitenrelaas wordt door de verzoekende partij niet betwist.

1.4. De bestreden beslissing stelt vast dat verzoeker er niet in geslaagd is zijn vrees voor vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de subsidiaire bescherming aannemelijk te maken en baseert zich daarvoor op volgende gronden:

- verzoeker kan geen toelichting geven over A., de centrale persoon in zijn asielrelaas en geeft een tegenstrijdige verklaring omtrent het beroep van A.;
- verzoeker kon geen verduidelijking geven over het proces dat tot zijn veroordeling zou hebben geleid;
- verzoeker kon niet uitleggen of zijn veroordeling op een andere manier publiekelijk werd gemaakt, noch kon hij een verduidelijking geven omtrent de bezwarende boeken die in zijn winkel zouden zijn gevonden;
- verzoeker heeft een gebrekkige kennis van de auteur van de boeken en de boeken zelf;
- vreemde verklaringen bevestigen de ongeloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas
- het door verzoeker voorgelegde identiteitsdocument en het krantenartikel, kunnen de gedane vaststellingen niet wijzigen.

2. Over de gegrondheid van de zaak.

2.1.1. Verzoeker beroept zich in een eerste middel op een schending van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, een schending van het Verdrag van Genève betreffende de Vluchtelingen en de Staatlozen en een schending van de materiële motiveringsplicht.

2. Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en tracht deze motieven te weerleggen. Aangaande de vaststelling dat verzoeker geen toelichting kan geven bij “A” stelt hij dat het overeenkomstig de cultuur en gewoonten in Afghanistan normaal is dat hij de volledige naam niet kent van zijn klant, dat er niet gevraagd wordt naar de naam van klanten. Verder stelt verzoeker dat hij het raden heeft naar de reden waarom er precies bij hem een huiszoeking werd verricht en dat de meest logische reden is dat hij verraden werd door de personen die bij hem een aantal dozen zijn komen ophalen. Verder haalt verzoeker aan dat hij de inhoud van de dozen nooit heeft

gezien en enkel wist dat het boeken waren. In dit opzicht hekelt verzoeker tevens de manier van vraagstelling van de Commissaris-generaal en is het begrijpelijk en niet verwonderlijk dat verzoeker tijdens het gehoor van 23 april 2008 (bijna twee jaar later) niet meer weet wie de schrijver van die boeken in de dozen die hij nooit heeft opengedaan was. Verzoeker stelt tevens geen informatie te hebben omtrent zijn veroordeling. Gezien hij bij verstek veroordeeld is, is het volgens hem normaal dat hij niet weet wie de rechters, de religieuzen of de getuigen waren. Verzoeker haalt tevens aan dat het schrikbewind van de Taliban in Afghanistan de overmacht heeft en zijn familie niet in moeilijkheden wil geraken door zijn problemen/veroordelingen. Voor verzoeker was de vermelding in de krant reeds voldoende om te weten dat hij diende te vluchten. Daarnaast geeft hij aan nooit kranten te hebben gelezen of actief naar de radio te hebben geluisterd of andere mediabronnen te hebben geconsulteerd, gezien hij daartoe helemaal geen interesse had. Verzoeker geeft eveneens aan dat zijn oom zich voortdurend "beweegt" in het kader van zijn werk. Zij gaan potentiële kopers opzoeken op merkten en openbare plaatsen, waardoor hij niet gemakkelijk te vinden is voor de Afgaanse autoriteiten.

3. De Raad stelt vast dat verzoeker louter stelt onwetend te zijn omtrent een aantal elementen die wel degelijk de kern van het asielrelaas uitmaken. De Raad wenst verzoeker er evenwel op te wijzen dat de bewijslast in zijn hoofde berust. De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen wel een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Het is echter de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Waar verzoeker bij elk beduidend element van zijn asielrelaas de verklaring geeft dat hij hieromtrent geen informatie kan verschaffen en dit volkomen normaal en logisch vindt, maakt hij de beoordeling of hij als vluchteling conform de Conventie van Genève in aanmerking komt, daadwerkelijk onmogelijk. De Raad acht het daarentegen danig bevreemdend dat verzoeker totaal geen informatie kan geven over zijn proces dat tot zijn veroordeling zou hebben geleid, noch hieromtrent enige officiële stavingstukken voorlegt. De Raad merkt op dat uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij geenszins pogingen ondernomen heeft om zich te informeren over het arrestatiebevel dat tegen hem werd uitgevaardigd alsmede zijn proces, noch heeft verzoeker ooit stappen ondernomen om hetzij zelf, hetzij door middel van een advocaat, kennis te nemen van de inhoud van de juridische documenten betreffende zijn veroordeling of het arrestatiebevel. Verzoeker heeft, na het verschijnen van het artikel betreffende zijn proces in de krant, nog op zijn minst drie maanden in Afghanistan verbleven alvorens zijn land te verlaten en heeft tijdens zijn verblijf in België sedert maart 2006 herhaaldelijke contacten gehad met zijn familie zodat redelijkerwijze kan verwacht worden dat verzoeker zich aangaande het proces waarin hij de beklagde was op grondige wijze zou geïnformeerd hebben, hetzij bij vrienden, hetzij bij familieleden. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij in de onmogelijkheid verkeerde inlichtingen in te winnen aangaande zijn proces. Het feit dat hij nagelaten heeft dit te doen, wijst op een gebrek aan interesse in zijn situatie en doet afbreuk aan de ernst van zijn ingeroepen vrees voor vervolging temeer daar het beweerde proces de onmiddellijke vluchtaanleiding voor verzoeker vormde. Redelijkerwijze mag verwacht worden dat verzoeker zich zou hebben geïnformeerd over zijn proces en het resultaat ervan, ongeacht of hij aldaar zelf aanwezig was. Waar verzoeker stelt dat zijn oom schrik had voor zijn leven en zijn autohandel kon voortzetten rijmt niet met de vrees die enige actie in zijn voordeel zou beletten. Waar verzoeker aanvoert dat zijn oom voortdurend in beweging was voor zijn werk bevestigt nogmaals het feit dat hij rustig zijn werk kon voortzetten. Dat verzoekers oom voor zijn werk op verscheidene markten kopers zocht en in beweging was, kan zeker niet als sluitend bewijs gelden voor het door

verzoeker aangevoerde feit dat hij niet gemakkelijk te vinden was. Er kan worden aangenomen dat verzoekers oom eveneens een officiële verblijfplaats had, waar hij kon aangetroffen worden, wanneer hij niet aan het werk was. Daarnaast stelt de Raad vast dat verzoeker over een aantal elementen van zijn asielrelaas duidelijk tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd, waardoor er getwijfeld wordt aan de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas en die door verzoeker geenszins worden weerlegd of verklaard. Zo legde verzoeker tegenstrijdige verklaringen af over het aantal dozen die in zijn garage werden ondergebracht en omtrent de acties die men ondernam om hem te zoeken toen hij in Parwan was ondergedoken. Zo verklaarde hij tijdens het gehoor op 2 juni 2006 (p. 5) en voor de Dienst Vreemdelingenzaken op 12 april 2006 (p. 13) dat het om 10 tot 15 dozen ging en verklaarde hij tijdens het gehoor ten gronde op 23 april 2008 dat het 22 tot 25 dozen waren (p. 4). Zo stelde hij tijdens het gehoor in dringend beroep dat men geen enkele actie ondernam om hem te zoeken in deze periode (p. 8). Tijdens het gehoor op 23 april 2008 verklaarde hij in strijd hiermee dat er twee à drie huiszoekingen plaatsvonden (p.11). Verzoekers verschoningsgrond dit pas te hebben vernomen na zijn gehoor in dringend beroep is weinig aannemelijk. Redelijkerwijs kan immers verwacht worden dat verzoekers oom, die zijn reis financierde en hem in contact bracht met een smokkelaar, hem dergelijke feiten voor zijn vertrek zou hebben verteld.

4. Verzoeker stelt voorts dat uit de beslissing niet kan worden afgeleid dat zijn identiteit en afkomst in twijfel wordt getrokken. Daar men nu stelt dat de taskara geen bewijswaarde heeft is niet van belang, gezien de afkomst niet in twijfel wordt getrokken. Indien dit toch in twijfel wordt getrokken heeft de Commissaris-generaal volgens verzoeker de motiveringsverplichting geschonden, gezien daarover niets vermeld staat in de beslissing.

2.1.5. De Raad stelt vast dat de Commissaris-generaal geenszins twijfelt aan de afkomst van verzoeker uit Kabul. De Commissaris-generaal meldt enkel dat aan de taskara en het voorgelegde krantenartikel geen bewijswaarde kan worden gehecht gelet op de relatieve bewijswaarde ervan op basis van de aan het administratieve dossier toegevoegde informatie. De Raad kan verzoeker aldus geenszins bijtreden alwaar deze stelt dat de motiveringsverplichting zou geschonden zijn. De Raad dient echter wel vast te stellen dat verzoeker op concrete wijze de informatie van het Commissariaat-generaal betreffende de relatieve bewijswaarde van Afghaanse documenten niet weerlegt. Tenslotte kan nog worden opgemerkt dat het voorleggen van een krantenartikel in een originele krant het bewijs is dat een artikel gepubliceerd is, maar geen bewijs is van de er in vermelde feiten. Een krantenartikel is geen officieel document en op zich niet voldoende zijn om het gebrek aan geloofwaardigheid van het relaas van een asielzoeker te herstellen.

6. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

2.2.1. Verzoeker beroept zich in een tweede middel op een schending van artikel 48/4 § 2 van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker stelt vast dat zijn Afghaanse nationaliteit en zijn afkomst uit Kabul niet in twijfel wordt getrokken waardoor hij gezien de situatie van onveiligheid in Kabul aanspraak maakt op de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker citeert ter ondersteuning een arrest van de Vaste Beroepscommissie en de Raad van State. Verzoeker verwijst eveneens naar het reisadvies van het Ministerie van Buitenlandse Zaken, dd. 10 mei 2008 betreffende Kabul.

